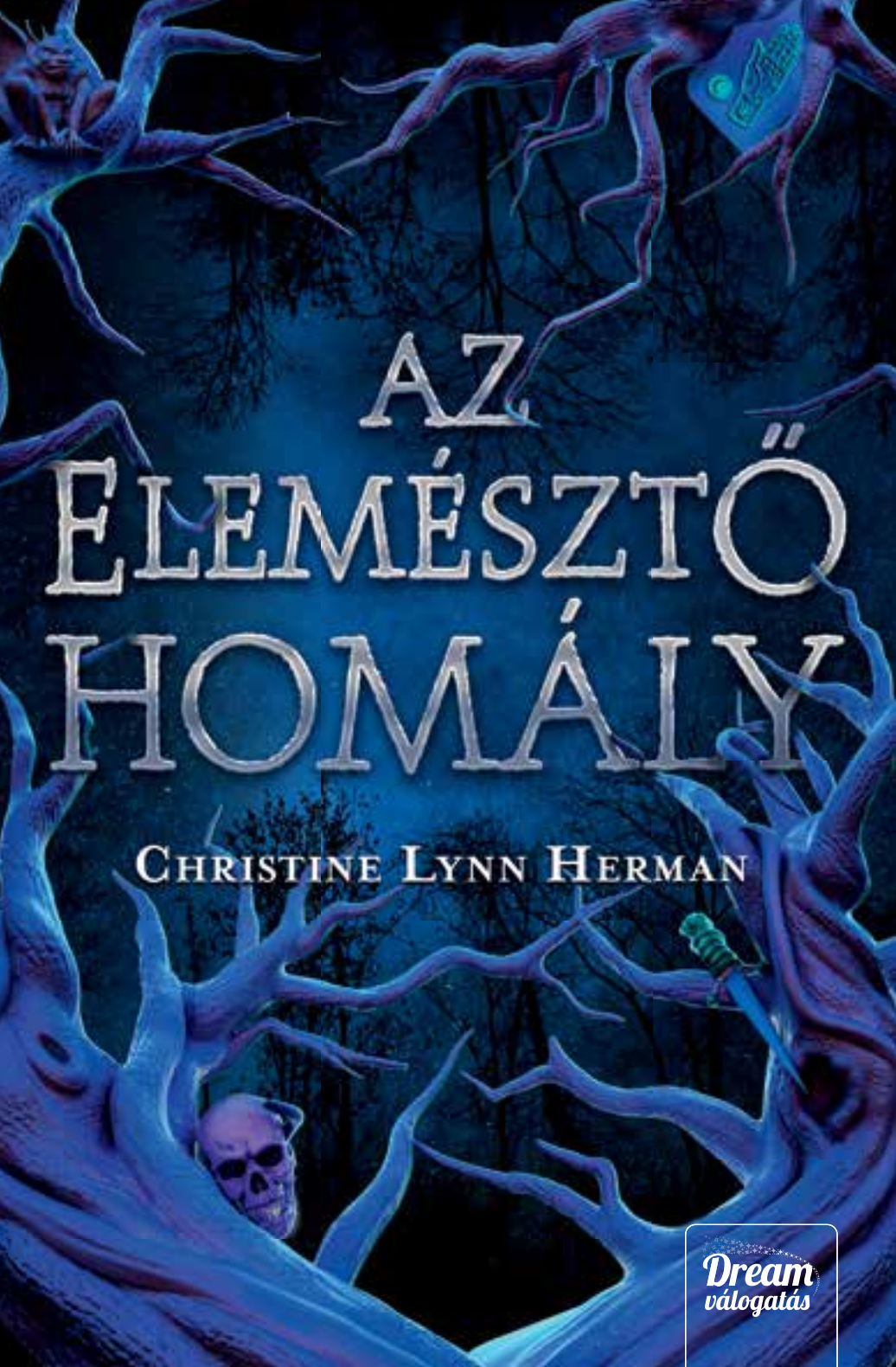
AZ
ELEMÉSZTŐ
HOMÁLY
CHRISTINE LYNN HERMAN
Dream
válogatás

A városon kívül egy szörnyeteg kísérti az erdőt. Bár egyelőre a homály foglya, de hamarosan kiszabadul…

Nagyvárosi élete után Violet Saunders nem igazán reménykedik benne, hogy be tud majd illeszkedni új sulijába az erdős kisvárosban, Négy Ösvényben. Az sem segít, hogy valójában a város egyik alapítójának leszármazottja – folyton az az érzése, mintha az emberek tartanának tőle. Amikor megismerkedik Justinnal, Mayjel, Isaackel és Harperrel, akik szintén a város őseihez köthetők, és meglátja, milyen nem evilági pusztításra képesek, valamint felfedezi saját különleges erejét, kezdi gyanítani, hogy a városi legendák talán többek, mint elsőre gondolta.

Amikor aztán holttesteket fedeznek fel az erdőben, a város az öt tinitől várja a megoldást. De sikerülhet megfejteniük Négy Ösvény rejtélyét, benne a saját szerepükkel, még azelőtt, hogy mindent elemésztene a homály? És közben kordában tudják tartani az egymás iránt kialakuló érzelmeiket? Túlélhetik a szörnyeteg és a szívük fenyegetését?

Dream válogatás

Photo © Julia Byers

CHRISTINE LYNN HERMAN

eredetileg New Yorkban született, de Japánban és Hongkongban nevelkedett. Az a szilárd meggyőződése, hogy ott van az otthona, ahol a könyvei is. Később visszatért az Egyesült Államokba, hogy a Rochesteri Egyetemen folytassa tovább tanulmányait. Itt elnyerte a prózaírásért járó Dean-díjat. Angol irodalom szakon szerzett diplomát. Christine Herman és a sok könyve végül egy brooklyni lakásban találtak otthonra az élettársával, rengeteg növénnyel és elkényeztetett macskájával együtt.

Tudj meg többet a sorozatról:
www.christinelynnherman.com
www.facebook.com/DreamValogatas

Dream válogatás

„Mi lehetne jobb egy kiválasztottnál? Négy kiválasztott. És mi lehet jobb négy kiválasztottnál? Az, ha ezek négyen ki nem állhatják egymást. Az elemésztő homály torkon ragadja a kiváltságot és az örökséget, és nem engedi el őket többé."

GOODREADS

„Az első oldalak végére rabul ejtett a történet. Az első fejezet végére teljesen el voltam bűvölve. Ennek a könyvnek a lapjai valósággal lélegeznek, lüktetnek és remegnek, éppúgy, mint a fák Herman kísérteties erdejében. A Hollófiúk és a Stranger Things rajongói most igazán örülhetnek: végre megjelent a legújabb kedvencük."

BARNES&NOBLE

„Hátborzongatóan izgalmas könyv egy erdei szörnyetegről, egy iszonyú családi örökségről és egy csapatnyi kamaszról, akikben elég bátorság lakik ahhoz, hogy mindkettővel szembeszálljanak. Ez az új-angliai gótikus rémtörténet teljesen elemészti az olvasóit."

KIRKUS REVIEWS

„Az elemésztő homály a feledhetetlen szereplők és a horror ellenállhatatlan keverékét kínálja. És boszorkánysággal teli hangulatával, érzékletes stílusával, valamint szerethető karaktereivel ez a mű valósággal rabul ejt, és borzongással tölt el az utolsó oldalig."

AMAZON

Dream válogatás

Christine Lynn Herman

Az Eleméstő homály

részlet

ALMA MATER NAP – AMIKOR A RÉGI DIÁKOK VISSZATÉRNEK

Indiana államban a gimnazisták tanulási fegyelme és teljesítménye messze elmarad az elvárt szinttől

Henry felhív 00:01-kor a hazatérés előtti éjjel. Már ha az ébresztőóra, amit naponta egyszer leverek az éjjeliszekrényről, a megfelelő időzónában áll.

– Cleveland! Szükségem van rád. Vegyél fel egy nadrágot!

Abbahagyom a maratonira tervezett sorozatnézést, és leállítom a *Légi katasztrófák* harmadik epizódját. Per pillanat a világ legérdektelenebb cikkét kéne írnom a *Lion Ledger* című iskolaújságunkba, de a tűzhalál is jobb, mint rákényszeríteni magamat, hogy érdekeljenek az önkormányzati választások. Hogy ki ülhet be a városi tanácsba és ki nem.

– Ki mondta, hogy nincs rajtam nadrág?

– Ugyan már! Ismerlek.

Egyik kezemet lelógatom az ágyról, felkapok egy fekete-fehér tehénmintás pizsamanacit, és belebújok.

– Abszolút van rajtam.

– *Most* már igen.

– Aha. Kinyögöd, hova megyünk?

– A szemétlerakóba. A yorkiba.

– Az egészet hallani szeretném…

– Aztán a Walmartba. Aztán az iskolába. És aztán Katie-hez.

– Henry, mondtam már, hogy nem! Ugye, nem felejtetted el, hogy én csak szemlélő vagyok a kapcsolataidban?

Felkapok egy megkezdett üveg Mountain Dew üdítőt az éjjeliszekrényről, és megiszom a maradékot.

– Bezzeg az idétlenkedésben sosem vagy csak szemlélő…

– Nem segítek abban, hogy kínozd az ártatlan barátnődet.

– És mi van akkor, ha nem az?

– Ha nem barátnőd? Akkor gratulálok neki.

– Ha nem ártatlan, Cleves – nevet. – Na, gyere!

– Ráveszed az embert, hogy belekeveredjen valami cselszövésbe, amikor az illető csak lélegzet-visszafojtva akar rettegni a repüléstől…

– Megint a légi katasztrófás sorozatot nézed?

Bedugom a lábamat egy duplafűzött tornacsukába.

– Nagyon érdekes.

– Nagyon beteg.

– A barátnődet kínozni is az.

– Nem kínzás. Teljesen fair játék.

– Ember, ő az ötödik barátnőd január óta! Lehet, hogy veled van a baj.

– Most nem, dr. PhD Cleveland, pszichomókus. Nekem elhiheted.

– Igazi genyó vagy – mondom neki, de már nyitom is ki az ablakomat, hogy kimásszak. – Két perc múlva találkozunk.

A nyári tábor a pitiáner-bűnelkövetői életmód melegágya

Második és harmadik között a nyári szünetben ismertem meg Henryt. Táborban voltunk, ami tulajdonképpen iskola, csak keményebbek az órák és többet foglalkozunk azzal, hogy a barátainkat vagy az ellenségeinket összehozzuk valakivel. A legtöbben legalábbis ezért mentek táborba.

Én azonban legszívesebben otthon maradtam volna, hogy olcsó krimit olvassak, hogy lógjak a barátaimmal, vagy hogy bajba kerüljek. Ilyesmi. Bármi mást szívesebben csináltam volna a hatheti intenzív tanulás helyett.

A tábor első szombatján rajtam kívül mindenki a ’80-as évek partira keresett magának párt, és azt koreografálták, hogyan lopózzanak át egymás szobáiba. Én az előcsarnokban ültem, és azzal foglaltam el magamat, hogy ronda szelfiket küldtem Clevelandbe a barátnőmnek, Sybilnek, és komolyan fontolóra vettem, hogy adventi naptár féleséget csinálok magamnak, és úgy fogom számolni, hány napom maradt a Buzgó Mócsing Táborban. Ekkor vettem észre, hogy ez a bizonyos srác tőlem a harmadik fotelben ugyanolyan bámulatosan gyors egymásutánban készít ronda szelfiket magáról, mint én.

Ezt természetesen le is fotóztam, és persze ő éppen abban a pillanatban nézett fel.

– Szia! – köszönt rám.

– Öööö... Szia! – feleltem, de nem zavartattam magamat, és elküldtem a képet Sybilnek azzal a megjegyzéssel, hogy „*o...óóó... lebuktam*”. Aztán rájöttem, hogy ez egy elég fura helyzet, úgyhogy hozzátettem:– Jól nézel ki. Csak azért.

Erre ő nevetett. Egyáltalán nem nézett ki úgy, mint aki kiakad ezen, pedig az sokkal észszerűbb reakció lett volna.

– Tarts meg egy másolatot, mert híres leszek!

Úgy mondta ezt, olyan bizonyossággal, mint amikor a többi ember azt mondja, hogy *holnap fogat mosok*. Ha a táborban valaki más mondta volna ezt ugyanilyen nem-hülyéskedek stílusban, rögtön felkerült volna nálam a „fúúúj" listára, és azt feleltem volna neki, hogy én is híres akarok lenni, mivel be akarok kerülni a *Guinness Rekordok Könyvébe*, mint a legnagyobb levágott lábköröm-gyűjteménnyel rendelkező személy vagy valami ilyesmi.

De vele… Ránéztem, és szóval… tudod. Igen. Pontosan. Úgy értem, egészen addig a pillanatig nem is láttam az arcát rendesen, mert amikor egy társaságban vagy egy légtérben voltunk, mindig Buzgó Mócsing táborlakók raja vette körül. Akkor is teljes kíséret nyüzsgött körülötte, amikor csak egy kis ketchupért állt fel, és indult el az ebédlőben. Volt néhány elméletem a népszerűségét illetően: ezek egyike az volt, hogy valami macskamentaszerű anyaggal vonzza a tudomány iránt lelkesedő embereket, a másik elméletem szerint pedig Szelfi Srác a Harvard felvételi ügyekért felelős dékánjának legkedvesebb fia. Ami gyakorlatilag ugyanaz.

De most, hogy az udvartartása a másik helyiségben volt, és éppen a „Dancing Queen" retró holmikat próbálgatták, olyan osztatlan figyelemmel fordulhattam Szelfi Srác felé, amit a világegyetemet benépesítő többi lénytől a hét minden napján megkapott. Addig csak egy átlagos szófordulat volt számomra, hogy *vonz, mint a mágnes*, éppen ugyanolyan, mint amikor azt mondjuk, hogy a *szó szoros értelmében,* vagy hogy *csípős hideg*, de akkor és ott rájöttem, mit jelent valójában az, hogy *vonz, mint a mágnes*. Azt, hogy valakinek olyan ellenállhatatlan erőtere van, hogy mindenkit odavonz. El sem tudtam képzelni, miért vesztegetem az időmet a laborcsoportomra, amikor azt csinálhatnám, amit

Szelfi Srác csinál. Olyat, ami kétségtelenül sokkal, de sokkal jobb.

Akkor is, ha csak egy kis ketchupért indult az ebédlőben.

Szerencsére – bár talán nem meglepő módon – elég tartás van bennem, és tudok viselkedni, így ennek nem adtam hangot. Inkább azt kérdeztem:

– Ki kapja a képeket?

– A barátnőm – felelte Szelfi Srác, és felmutatta a telefonját.

A képernyőn megjelenő lány szeme keresztbe állt, fején egy játékmajom volt, de naggyon, nagggyon jól nézett ki, olyan bio hidratálókrém reklám módon. Mint aki jógázik, és sötétzöld zöldségturmixokat iszik, és valószínűleg meditál is.

– Azta! Szép.

– Tudom, hogy szép. És okos is. És a lacrosse-pályán egyszerűen verhetetlen.

– Túl szép, hogy igaz legyen. Mi a szépséghibája? – kérdeztem, bár minden, amit a természetes kiválasztódásról tudtam, azt súgta, hogy ez a lány valószínűleg teljesen hibátlan és valószínűleg hosszas és költséges, kiterjedt nemzetközi keresőtevékenység, több évnyi agytröszt-tevékenység és a pápával való személyes konzultáció eredménye. – Szívtelen, gonosz vagy ilyesmi?

– Nem talált. Idén nyáron Guatemalában önkénteskedik.

– A reptérre menet megmentett egy egész busznyi szentéletű apácát, akik majdnem lezuhantak a sziklameredélyen?

Vigyorgott, de a legbüszkébb, leggyengédebb vigyorral, amit valaha láttam. Mintha élete főnyereményét ütötte volna meg azzal, hogy egy ilyen felülmúlhatatlan, magnetikus vonzerejű partnert sikerült maga mellé vonzania.

– Nem lennék meglepve.

– Hogy hívják?

– Lina. Catalina Trastámara Aragón-Castilla.

– Ez mindent megmagyaráz. Az ő lopott adataival fogok meglépni innen.

Erre Szelfi Srác összevonta a szemöldökét.

– Miért? Több a munka és a feladat, mint gondoltad?

– Körülbelül annyi a munka és a feladat, mint gondoltam. Sajnos.

– Ó – mondta azon a titkos nyelven, amit ő és Lina egymással használnak.

Ez lehet spanyol, de én németre tippeltem, mert a kilencedikes énem éppen akkor mély és megmagyarázhatatlan második világháborús fázisban volt.

– Az a helyzet – magyaráztam neki –, hogy két héttel ezelőttig azt hittem, a nyaramat napozással és kalandozással töltöm. Aztán a családom nekiállt karriertanácsadni nekem, és most itt vagyunk.

– Szóval így akarnak versenyképessé tenni az orvosi egyetemi előkészítőre?

Nem akartam, de elnevettem magamat.

– Hogy mi van?

– Ugyan már! Ha ki kéne választanod ebből a táborból egy embert, aki szilárdan elhatározta, hogy nem abból fog élni, hogy embereket metsz fel…

Magamra mutattam.

– Akkor jogi előkészítő – találgatott.

– A bírói kalapáccsal verném agyon magamat.

– Politikatudomány?

– Talált, süllyedt! Én vagyok a leendő haderőparancsnok – feleltem, azzal elnöki pózt vettem fel, de nem sikerült jól, ezért inkább szalutáltam. – De nem. Az sem. A szüleim csak azt akarják, hogy találjam ki, mihez lenne kedvem. Mármint olyan dologhoz, amivel főállásban pénzt is kereshetek, mert

a kissé szatirikus krimik írása nem a leggyakorlatiasabb foglalkozás, amit az ember választhat magának.

Újabb ronda szelfit készített.

– A politikai karrier megdobhatná a példányszámokat.

– Különösen, ha egy igazán eredeti botránnyal állnék elő. Kizökkenthetném a felső vezetést a házasságtörés unalmas időtöltéséből, vagy valami ilyesmi. Például létrehozhatnék egy szervezett bűnözői kört, ami egzotikus állatokat importál a Fehér Ház elnöki szárnya alatti titkos folyosókra.

Kicsit közelebb toltam hozzá a fotelemet, hogy ne legyen köztünk akkora a távolság, mintha valamelyikünknek valami nagyon fertőző betegsége lenne.

– És te? Valahogy az a szörnyű sejtésem támadt, hogy nem szabad akaratodból vagy itt. Úgy nézel ki, mint aki eltévedt a rögbitábor felé menet.

– Saját pénzből fizettem ki a tábort – felelte. – A rögbi csak azon a héten kezdődik, amikor hazamegyünk.

– Kezdem érteni, hogyan jöttetek össze. Catalina Tarantula Amazon-Coachella és te. Borítékolható, hogy elég befolyásos pár lesztek.

Nagyon széles, igazi JFK-mosollyal nézett rám.

– Tudjuk, mit akarunk.

– Világuralmat, nyilván. Ugyan! – Lerúgtam a cipőmet, a lábamat pedig lazán átlendítettem a fotel karfáján. Szelfi Srác szó szoros értelemben vett mágneses vonzereje nem is volt ijesztő. Éppen ellenkezőleg. Úgy éreztem, mintha óvodáskoromtól jó barátom lenne, akivel hosszú idő után találkoztam újra. – Jobban belegondolva az érdekelne leginkább, hogy mi a fenéért ücsörögsz itt és beszélgetsz velem, ahelyett, hogy… Nem is tudom. A dékánnal beszélgetnél.

– Kemény munka, kemény buli – mondta. – Te sem könyvtárazni jöttél ide.

– Pontos meglátás.

Újabb kampány-nyerő mosoly.

– Érdekessé tesszük ezt a nyarat. Garantálom.

Ekkor rájöttem, hogy a nevét sem tudom annak ellenére, hogy gyakorlatilag létrehoztuk Amerika legunalmasabb kétemberes bandáját. Nyilván ugyanez jutott neki is az eszébe, mert következő mondata az volt:

– Jut eszembe… Henry vagyok.

– Annie.

Láthatóan összerezzent.

– Az Annie nem jó. Ahhoz nincs rajtad elég rózsaszín holmi.

– Allergiás vagyok rá – feleltem, és lenéztem a ruhámra.

Az est témáját egy vállról lazán lecsúszó pólóval oldottam meg (a szobatársam körömollójának szíves segítségével), nadrágnak pedig egy túlméretes bokszeralsót vettem fel, a fenekén REAGAN BUSH ’84 felirattal.

– Hol laksz? – tette fel a kérdést.

– Clevelandben.

– Cleveland.

Úgy mondta ezt, mint egy teljesen közömbös tényt. Nem volt benne értékítélet, de nem akartam semmit sem a véletlenre bízni.

– Ott van a Rock and Roll Dicsőségcsarnok és van egy elég jó zenekarunk is. Észak-Ohio állam New York Cityje.

– Nem cikiztem Clevelandet. Azt mondom, legyen ez a neved.

Még egy abszolút.

– Cleveland?

Bólintott.

– Rövidítve Cleves.

– Tökéletes. Intézem a papírmunkát.

Bár nem erre a befejezésre lehet számítani, ha egy csődtömeg és egy embermágnes beszélgetni kezd, teljesen unalomállóvá tettük a nyarat, és leraktuk egy igazán szép barátság alapjait, mielőtt a Buzgó Mócsing társaink elhagyták volna a táncparkettet.

Ezt a győztes kombinációt a szégyentelenség és a bokszeralsó, mint felsőruházat viselése együttállásának tulajdonítom.

Ennek még az embermágnesek sem tudnak ellenállni.

A rendőrség semmilyen nyomot nem talált a lancasteri autólopás ügyében

Az ablakon kiugrani egyáltalán nem olyan izgalmas, ha az ablakod hatvan centire van egy tornáctetőtől, ahonnan közvetlen átjutás van Indiana állam legkönnyebben mászható fájára. Minimum tehénmintás pizsamanadrág kell ahhoz, hogy legalább halványan izgalmas legyen.

Lehetséges Jövőbeli Foglalkozásnak Nevezett Tevékenység #327: Stylist Kis Stílű Bűnözőknek, Akiknek Én-márka Problémáik Vannak.

Túlélem az ugrást és a mászást, aztán kimegyek az utca végére, megkerülöm a kaput, aminek elvileg az a feladata, hogy a Howard Heights lakópark területén kívül tartsa a gyülevész népséget. Henry régi Camaróját keresem az úton, de közvetlenül az őrbódé mellett Katie Howard kocsija, a Prius virít. Szinte világít a holdfényben. Henry lehúzta az ablakot, ami jó, mert nem fogom kinyitni az ajtót, és nem fogok beülni egy lopott kocsiba.

– Nem. Semmiképpen. Nem ülök be ebbe az átkozott kocsiba.

– Gyere! Semmi gond nincs.

– DE. Van gond.

– Sss, Cleves! Még felébresztesz valakit.

– És megtudják, hogy ELLOPTAD A KOCSIT?

– Ő adta oda nekem a kulcsot. Gyere! Időben oda kell érnünk.

Mivel kifúrja az oldalamat a kíváncsiság, hogy mi a terv – és mert a tehénmintás pizsamanadrágom csak harmadannyira meleg, mint egy rendes nadrág –, kissé színpadiasan felsóhajtok, és beülök a kocsiba. Mielőtt megfognám a kilincset, a felsőm ujját a kezemre húzom kesztyűnek, mert ha van valami, amit a tévében látott rendőrségi műveletekből megtanultam, az az, hogy ne hagyjunk ujjlenyomatot, különben a zsaruk, akik előszeretettel alkalmaznak túlzott erőszakot, rövid úton zárkába tesznek.

Végül feladom az ujjlenyomat-elméletemet, mert nem tudom becsatolni a biztonsági övemet úgy, hogy a kezem a ruhám ujjában van. Ráadásul ültem már Katie kocsijában sokkal kevésbé gyanús körülmények között is, így tele lehet az ujjlenyomataimmal, szóval, ha letartóztatnak, mindenki azt fogja vallani, hogy *igen, milliószor vitte el Katie különböző helyekre*, és tessék, ez máris alibi. Egyetlen esküdtszék sem lenne meggyőződve a bűnösségemről.

Nagy sebességgel haladunk a városból kifelé, már ki is értünk, de Henry még mindig nem mond semmit. Valószínűleg várni akar, amíg elég messze jutunk, olyan messze, ahonnan nem tudok visszagyalogolni, és akkor majd megemlíti, hogy igazam volt és tényleg ellopta Katie kocsiját. Bekapcsolom a rádiót. Valami idióta popcsatornára van állítva. Üvölt a zene, a srácnak meg, aki énekel, olyan a hangja, mintha valaki öt másodperccel a felvétel előtt tökön rúgta volna. Átkapcsolok egy indie adóra, mire Henry megszólal.

– Hé, hé, hé, ezt ne!

– Mit ne?

– Állítsd vissza Katie csatornájára!

A lehető legundorítóbb hangot hallatom, ami az adott pillanatban telik tőlem.

– Állítsd már vissza! Nem jöhet rá, hogy elhoztuk a kocsiját!

Rátekerem a hangerőt.

– Azt hittem, tőle kaptad a slusszkulcsot.

– Igen. Az én zakóm volt rajta. És csak visszavettem, amíg edzésen volt.

– Ha jól értem, belopóztál az öltözőbe, és elloptad.

– Az én zakóm. Arról nem tehetek, hogy a zsebében hagyta a slusszkulcsot.

– Egészen biztos vagyok abban, hogy ez jogilag nem egyenlő azzal, hogy odaadta neked a slusszkulcsot.

– Azzal egyenlő, hogy a nagybátyja piszkosul dühös lesz, ha megtudja, hogy Katie megint elhagyta. Szívességet teszek neki. Ma éjjel Parkernél vannak. Mire hajnalban megállnak Katie-ék házánál, a kulcs a házban lesz.

– Hozzá is be akarsz törni?

– A levélbedobón dobom be. De tetszik a gondolatmeneted.

Belezöttyenünk egy kátyúba, és ekkor a hátsó ülésről valami susogó hangot hallok. Két másodpercig biztos vagyok benne, hogy Katie elbújt hátul – ami azt jelenti, hogy én vagyok az igazi célszemély, és valami komoly ugratás készül ellenem –, így nagyon hirtelen fordulok hátra.

Nem Katie az, hanem milliónyi vizespalack. Festékspray-vel piros-fehérre vannak fújva, és kis csörgőkkel töltötték meg őket. Ilyet árulnak a pomponlánycsapat éppen nem szurkoló-buzdító tagjai a meccsek előtt, hogy mindenki

undorítóan harsányabb lehessen, mint alapjáraton. Maga a tény, hogy ilyet nem csak diákok vesznek, hanem teljesen felnőtt felnőttek is, hogy képesek pénzt adni ezért, sokat elárul arról, mennyire tartjuk fontosnak a középiskolai sportot itt, az Indiana állambeli Lancasterben.

Henry elkapja a tekintetemet, látja, hogy a palackokat nézem.

– Átnéznéd azokat? Amiken nincsen rajta a kupak, azok már készen vannak. Ott van valahol hátul egy nagy zacskó a csörgőknek.

– Ezt NEM mondod komolyan.

– Már bűnsegéd vagy.

– Menj a francba! – mondom, de nevetek, mert Henryn kívül egész Indiana államban Katie Howard a legjobb barátnőm. Imádom, hogy sosem fog beilleni az itteni nevetséges barátnősablonba, és remélem, hogy egy rendes ugratással Henry kitombolja magát, lehiggad és képes lesz vagy dobni Katie-t vagy ráébredni, hogy ideális nő nem létezik. Ez következésképpen azt jelenti, hogy ez a ma esti akármi egészen biztosan az emberiség javát szolgálja.

Hátramászom, és elkezdem kinyitni a palackokat meg kiönteni a csörgőket.

– Nem a lány szokta ezt csinálni? – kérdezem, amikor már tizenhat palackkal végeztem.

– Mit?

– Megjelenni éjnek évadján egy ötfelvonásos bosszútervvel. Nem úgy van, hogy mindig a srác az érzelmileg stabil fél?

– És én még azt hittem, hogy te feminista vagy.

Kirázok még egy palackot.

– Csak megjegyeztem. Ezt szokták mondani.

– Én érzelmileg stabil vagyok.

– Mondja ezt a srác, aki száznegyvennel tolja a barátnője autójának, miközben a navigátornője partikellékeket szed szét.

– Csak egy kis tréfa. Ennyi. Amúgy rezeg a telefonod.

Az első ülésre pillantok. A másodperc tört részéig aggódom, hogy anya keres, aki idén ősszel már vagy egy tucatszor rajtakapott, hogy nem voltam a szobámban, amikor ott kellett volna lennem, de nem: ez sokkal, de sokkal rosszabb, mint egy halk anyai korholás. A kijelzőn a Határidő Csendőr név szerepel, és Mussolini képe kerettől keretig.

– Ne vedd fel!

Persze, hogy felveszi.

– Cleveland telefonja.

– Tedd le!

Ki akarom kapni a kezéből, de Henry elhúzódik előlem.

– Pillanatnyilag megbeszélésen van, de üzenetet át tudok adni neki.

– Tedd már le!

– Nem, ez nem ő… hát… na, jó, adom.

Azzal hátranyújtja nekem a telefont.

Belerúgok az üléstámlájába.

– Seggfej!

– Tessék? – kérdi Mussolini, vagyis Cat Parr, a *The Lion Ledger* Fő-fő Szerkesztője, Publikációs Élet és Halál Úrnője.

Olyan átkozottul komolyan veszi a feladatát, mintha a lap a *New York Times* lenne, nem egy középiskolai újság.

– Nem te vagy seggfej, Cat.

– Rendben. – Nem bosszús, Cat Parr sosem bosszankodik. Semmi sem hozza ki a sodrából, csak jegecesen rideg lesz. Passzív agresszív. Így: *Miért van az, hogy mindenki totálisan alkalmatlan a feladatra? Hogy senki nem ért semmihez?* – Nem kaptam még meg a publicisztikádat.

– Arra gondolsz, amit ma délután adtam le?

– Új témát kaptál tőlem. *Megfelelő* témát.

Némítom a telefonomat, előrehajolok az ülések között és kijelentem:

– Ezért megöllek, Henry!

Aztán feloldom a némítást.

– Nem muszáj mindenkit halálra cenzúrázni…

– Ez nem cenzúra, hanem szerkesztőségi alapelvek.

– Ugyan már! Eustace és Christina is dicsérte az első verziómat.

– Nem Eustace és nem Christina a főszerkesztő. Ahogy te sem vagy az.

– Barbár!

– Tényt közöltem – vág vissza. Azonnal. Lélegzetvételnyi szünet nélkül, természetesen, mert Cat Parr egyben a vitaklub alelnöke is, a legjobb barátja pedig az elnök, és minden beszélgetésük a hiperűrsebességű érv-ellenérv, pont-ellenpont csörtéje. – Ugye, reggel hatra megkapom az újraírt változatot?

– Öööö…

– Tökéletes.

Azzal leteszi a telefont.

Visszadobom a mobilomat az első ülésre.

– Akármiért kapja ezt Katie, ajánlom, hogy nyomós ok legyen, mert holnap sajtóvétségért lecsuknak.

Nevet.

– Cat lehet a következő.

– Szórjuk meg a házát bulvárlapokkal! A szerkesztőségi alapelvek hiányától teljesen ki fog akadni, és leváltják a főszerkesztőségi posztról, és akkor én lehetek az, és végre érdekes újságot csinálhatunk. Hősök leszünk.

– Benne vagyok, ha te is benne vagy.

Újabb palackot nyitok ki.

– Na, de komolyan… Mi a bökkenő Katie-vel? Ebédkor még csaknem pornófilmet lehetett volna forgatni veletek, most meg…

– Megcsal.

Ha Henry arra számít, hogy rémülten felkiáltok, elájulok vagy ilyesmi, akkor nagyon alulteljesítek. Viszont mivel Katie hírhedten sokat posztol magáról, többet, mint egy átlagos valóságshow-szereplő a kereskedelmi csatornák történetében, egészen biztos vagyok abban, hogy tudnék róla, ha valami szívdöglesztő idegennel eldugott lépcsőházakba bújt volna romantikázni. Ezért hangot adok a kételyeimnek.

– Hát persze.

– Tényleg megcsal, Cleves.

– Van valami konkrét bizonyítékod, vagy ez is csak amolyan segítőkész haveri súgás a segítőkész csapattársaidtól?

Nagyon halványan, de elvörösödik.

– Ha! Tudtam. Ember, hiszen a haverjaid csak a drágalátos középhátvédjüket védik! Plusz nagyon idegesítően szexisták, gondolom. Mit mondtak konkrétan?

– Csak a szokásosat… tudod… hogy nem barátnőnek való. Hanem csak dugócsajnak, meg ilyesmi.

– Oké! – csattanok fel. – Akkor most pontról pontra rámutatok, mennyire problematikus ez a kijelen…

– Jól hallottam, hogy hangosan kimondtad a „problematikus” szót?

– Jól hallottam, hogy az imént barátnő és dugócsaj kategóriára osztottad az emberiség nőnemű felét?

– Imádom, amikor átcsapsz a társadalmi igazságosság védelmezőjébe – dől hátra.

– Na de most komolyan! Mondhatnád egyszerűen azt is, hogy nem illesz hozzá, vagy ilyesmi. Vagy mondhattad volna

azt, hogy „Hé, Cleves, tudom, hogy éjfél van és a *Légi katasztrófák* a legjobb műsor az egész világon, de nincs annál jobb 'üdv-végre-itthon' fogadtatás, mint megtréfálni egy kicsit a leendő királynőt. Nem kellett volna ilyen idióta öltözői dumával ködösíteni, amit még te sem hiszel el. Mert nem hiszed el, ugye?

Tekintetünk a visszapillantó tükörben találkozott. Idétlen embermágnes mosolyával néz rám, és a fenébe, akkor is kimásztam volna hozzá az ablakomon, ha nem valami önkényesen felfújt focimeccs, hanem az érettségi előestéje lenne.

– Hát, nem igazán. Katie… hát, igen. Te győztél.

– Már megint. Unalmas lehet, hogy mindig veszítesz.

Vállat von.

– Nem, ha Indiana legjobb navigátorával szemben veszítek.

A program résztvevői átértelmezik az „előmenetel" fogalmát

A Buzgó Mócsing Táborral az a helyzet, hogy tele van buzgó mócsingokkal.

Nem arról van szó, hogy én nem akarok semmit sem elérni az életben. Dehogynem. Sőt! De nem Red Bull-vedelés, krónikus alváshiány és mindentudó-bajnoki nyomoroncság árán. Először is, időnként szeretnék szórakozni is ahelyett, hogy a kamasz éveimet egy könyvtári asztalhoz láncolva, könyvek fölött görnyedve töltsem. Másodszor meg azért, mert a leendő íróknak leginkább arra van szükségük, hogy élményeket gyűjtsenek: kiránduljanak, utazgassanak, hozzanak rossz döntéseket és halmozzanak fel olyan emlékeket, amikből jó történetek lesznek. Közben persze kitalálják azt

is, miből, mármint milyen munkából akarnak majd megélni…

A családom viszont nagyon, nagyon tudós. Anya az irodalomtudomány doktora, számos nagyon terjedelmes könyvet írt a feminista irodalomról, ami elég érdekes mutogatós játékokhoz vezetett, amikor óvodás voltam. Apa duplán doktor, egyrészt PhD fokozata van pszichológiából, másrészt pszichiáter szakorvos, ami más gyerekek mutogatós játékainak érdekes elemzéséhez vezetett, amikor óvodás voltam. A húgom, Amelie, egészen biztosan olyan kis különc lesz, aki húszéves korára megszerzi az orvosi diplomát. Akkor én már huszonöt leszek, és valószínűleg még mindig azon gondolkodom majd, milyen főszakot válasszak.

Bár próbáltam örökbefogadott státuszomat a menj-kivégre-az-elefáncsont-toronyból-kártyára átváltani, a Marck család az öröklés-környezet vitában mindig a környezet pártjára állt, feltéve, ha „környezet" alatt a „szörnyű mennyiségű oktatási anyaggal való gyarapodás minden adandó alkalommalt" értjük.

Ráadásul Amelie elrontotta ezt, mivel ő sem biológiai gyereke a szüleinknek.

Ezzel azt akarom mondani, hogy tekerjünk vissza a gimis másodév végére. Pontosabban a tizenhatodik születésnapi partimra, amit egy bérelt loftlakásban tartottunk, és ahol volt egy nem túl ismert zenekar is, akiket meg tudtunk fizetni. Apa éppen Németországban oktató-haknizott, de anya nagyon szertartásosan átadott nekem egy borítékot. A barátaim biztosra vették, hogy a borítékban egy üzenet áll, miszerint az új kocsim a ház előtt parkol.

De nem az volt, hanem a Summer Progress Institute of Indiana meghívója. Nyári egyetem. Fejtágító. Nyári Előmenetel Intézet.

Ez pont olyan vészjóslóan hangzott, mint a Különleges Célú Ház vagy a Haladó Vallatási Technikák.

– Írást tanítanak? – kérdeztem.

– Mindent – felelte anya. – Totális intellektuális stimuláció.

Nyilván nem hátborzongatóan furcsa ilyet mondani egy tizenhatodik szülinapon az ünnepeltnek…

A szüleim tulajdonképpen nagyszerű emberek. És nem követelnek nagyon sokat, szóval nincs az, hogy kitűnő-leszel-mindenképpen-mert-ha-nem vagy ilyesmi, de tényleg nem értik, hogy van olyan ember a földtekén, aki nem akarja a nyarát képletek magolásával tölteni. Képlet, azaz *formula*, aminek a latin többes száma *formulae*… és megjegyezni, hogy mikor melyiket kell használni.

Szóval megköszöntem anyának az ajándékot, és visszamentem a nem-túl-ismert zenekart hallgatni, másnap pedig a legnyugodtabb, legracionálisabb hangomon elmagyaráztam, hogy a medenceparti lábköröm-festészet az a tevékenység, ami megadná nekem a megfelelő szellemi pihenést. Amely lehetővé tenné, hogy őszre visszaálljak a mindenből-kitűnő jegyvadászatra. Azzal is érveltem, hogy íróként leginkább *kalandokra* van szükségem, arra, hogy részt vegyek tüntetéseken és tiltakozásokon, meg hogy segítsek valakinek elföldelni egy hullát.

A csatát azonban elvesztettem. El kellett mennem a Buzgó Mócsing táborba, hogy rájöjjek, micsoda Alulteljesítő, avagy Tunya Mócsing vagyok azokhoz képest, akik országos tudományos versenyeket nyertek és sosem volt jelesnél rosszabb jegyük, és még a Holdfény szonátát is egészen tűrhetően el tudják játszani, amit hajnalban bizonyítanak is a kollégium zongoráján.

Három napja voltam a táborban, amikor megjelent Henry. Mint kiderült, ő is ugyanolyan nagy rajongója a meggondolatlan merészségeknek, mint én. Sőt, lehet, hogy nálam is jobban.

Egy órával azután, hogy elkeresztelt Clevesnek, már a tetőn voltunk és az egész táborra kiterjedő póker-feketepiac létrehozását tervezgettük. Gitárt hozott magával, amire egyáltalán nem számítottam, és kiválasztottuk a legjobb kilátással rendelkező sarkot: ő a húrok közé csapott, és amit játszott, az egyáltalán nem az a kamaszosan gyenge pengetés volt.

– Mi ez? Egész jó.

– Én írtam – felelte. – Linának.

Elölről kezdte, és ekkor már énekelt is. Az elején úgy tűnt, hogy télről, viharról, magyalbokorról és borostyánról szól – szóval amolyan karácsonyi ének, mínusz Santa és Jézus –, de ha az ember lánya jobban odafigyelt, ahogy én, kiderült, hogy egy egészen figyelemre méltó, nem könnyes-nyálas dal arról, hogy mindig hűséges lesz Linához, akármi történjen is.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy akkor és ott egy kicsit, egy icipicit sem voltam oda Henryért. Vagy hogy ott és akkor egy kicsit, egy icipicit sem voltam irigy és féltékeny arra a bizonyos Catalina Trapéz Armada-Tequila lányra, aki nagyon komolyan megnyerte a pasilottót.

Úgy értem, Henry nagggyon-naggyon jó pasi volt. Magas volt, az arca olyan, hogy ránéztél és megértetted, mit értenek jó csontozat alatt, és volt rendes válla, pedig a váll nem szokott külön jelentőséggel bírni, kivéve, ha olyan formás, mint az övé. És millió más is akadt még: okos volt, sportos, mókás és olyan, aki meg meri szegni a csendes pihenő szabályait, és három nappal a Nyári Tanulmányi Mócsing Izé Akármi Tábor kezdete után fellóg a tetőre.

Ráadásul émelyítően gyönyörűnek találtam azt, hogy milyen szerelmes Linába.

De foglalt pasi volt, és én nem akartam összekutyulni semmit egy ilyen elképesztően szép és jó pár kapcsolatában. Na meg, esélyem sem volt labdába rúgni egy bokszeralsó-mint-felsőruházat szerelés mellett egy három nyelven beszélő, jótékony-önkénteskedő, pokolian tehetséges lacrosse-játékos lánnyal szemben. Éppen ezért Henry meg én csak barátok maradtunk. Igen, tényleg. És a nyár végén, amikor elbúcsúztam a táborbeli lakótársaimtól, és megígértem, hogy írok nekik, de már akkor tudtam, hogy ezt az ígéretemet sosem fogom teljesíteni, Henrynek is megígértem, hogy írok, és neki írtam is. Még mielőtt anya kiért az autópályára.

A teljes történethűség miatt meg kell jegyeznem, hogy ennek az üzenetnek semmi köze nem volt az én szánalmas kis vonzalmamhoz és az ő embermágnes mivoltához. Arról szólt, hogy rokonlelkek vagyunk, és totál lehangoló, hogy haza kell mennünk az együtt átvészelt nyár után. A clevelandi barátaim fantasztikusak, de azok a kalandok mindig olyanok, mint…

Nem is tudom. Mint a rosszul megtervezett autózások a nagyon gyatra zenekarok koncertjeire. Ne érts félre, jól szórakozunk meg ilyesmi, de soha, egyetlen egyszer sem zökkentünk ki a komfortzónánkból, vagy ilyesmi.

Csak néhány példa abból, hogy a táborban töltött hat hét alatt, miket találtunk ki. Hogy mikben vettünk részt, Henry meg én:

Egy: Beosontunk a diákszövetség épületébe, és arra a tetőre is felmentünk, ami sokkal jobb, mint a kolesz teteje.

Kettő: Elég rendes mennyiségű kápét kerestünk a pókerfeketepiac üzemeltetésével.

Három: Buzgó Mócsingok egy egész csapatát rávettük, hogy éjnek évadján vonuljanak át a táboron a golfpályára tűzijáték petárdákkal, hogy lejátsszanak egy vérszomjas római golfjátékot, mert Henry megesküdött, hogy otthon a barátaival folyton ezt játsszák. A római golf azt jelenti, hogy római gyertyát lőnek ki az ellenfél csapata felé, és aztán az életükért futnak.

Négy: Ünnepi öltözetben, teljesen kicsípve jelentünk meg a kurátorok vacsoráján, amit Henry „hálózatépítésnek" nevezett ahelyett, hogy azt mondta volna, „úgy csinálunk, mintha valami kémfilmben lennénk". Henry névjegyekkel és egy gyakornoki állásajánlattal hagyta el a termet, én pedig hamis brit akcentussal és az idősek részvételével zajló események névjegymentes jellege iránti újdonsült rajongásommal.

Öt: Megzavartuk a tábor búcsúestjének zenei programját, vagyis azután a sznob hegedűszám után, amit minden country club jelenetben eljátszanak – tudod, melyik –, jött a mindenkinek szóló szerenád, Alice Cooper üvöltő *"School's Out"* című dala. Vége a sulinak, yeah.

És elhiheted, ezzel még a felét sem mondtam el annak, ami volt…

Akárhogy is, Henry és én elég jó társak voltunk a bűnben, és most, hogy ugyanabban a városban lakunk – erről majd később –, még jobban összetartunk. Amolyan éjszakai martalóc csapattá álltunk össze.

Az egyetemi biztonságiak megvadulnak az ilyesmiért.

Ezzel vissza is jutottunk húsz perccel éjfél utánig, amikor is éppen úton voltunk, hogy kivitelezzünk egy újabb barátnő-megviccelős akciót és/vagy folytassuk a nagyon menő suskus-stratégiánkat. Meg se forduljon a fejedben, hogy azt mondd, te nem másztál volna ki az ablakon tehenes pi-

zsamában, ha a választási lehetőségeid arra korlátozódtak volna, hogy (a) tanulj, (b) még hétórányi repülőszerencsétlenséget nézz végig vagy (c) összerakj egy publicisztikát, amit Cat végre elfogad.

Valami okból baja volt a legutóbbi cikkemmel. Főcím: Tíz tipp, hogyan éld túl a Lancaster legnagyobb partiját. Ez az End of the Road partit jelenti, az éves tombolóbulit, amire az idők hajnala óta a végzett diákok visszatérésének napja utáni napon kerül sor. Legalábbis minden élő ember szerint, akiket megkérdeztem azóta, hogy Indiana állam földjére tettem a lábamat. Figyelembe véve, hogy a tavalyi szalagavató utáni partin Henry második barátnője felrobbantott egy épületet, ez a téma nagyon is időszerű és rendkívüli fontosságú.

És bevallottan egy kicsit a sötét oldalhoz is húz, mert a fent nevezett szalagavató utáni robbanásban két sérült volt, akik annyira megsérültek, hogy meg is haltak. Tehát ez azt mutatja, hogy az End of the Road túlélőkalauz a leggyakorlatiasabb cikk, amit a *Ledger* oldalaira nyomtathatnak.

Csak sajnos úgy tűnik, Catnek traumatikus gyerekkora volt, és a szórakoztató újságírással kapcsolatosan is érhették traumák, mert a ma délutáni döntés alapján a nem kifinomult szatíra is felkerült a *nem nyomtatásba való szövegtípusok* listájára. Ilyen listát persze Cat soha nem adott nekünk, valószínűleg azért, mert ha mindent összeírt volna, az kirívóan *Fahrenheit 451* koppintásnak hatott volna, és hát… az első nap az ismerkedő-bemelegítő foglalkozáson azt mondta, ez a kedvenc könyve.

Azt hiszem, rossz csapat oldalára állt.

Cat helyett azonban Eustace Chapman – azaz a Lancaster Gimnázium külön bejáratú Perez Hiltonja – és én önzetlenül elkezdtük írni azt a bizonyos listát. Cat eddig megvétózta,

hogy oknyomozó újságírás keretében próbáljuk kinyomozni a tavalyi szalagavató buli utáni robbanást, a „minden, amit tudni akarsz" jellegű szösszeneteket a nagy jövő előtt álló egykori lancasteres diákokról, a „rangsoroljuk a tanáraink" jellegű felmérést, egy elemzést arról, hogy milyen szexista az iskolai öltözködési szabályzat, egy valószínűsíthetően nagyon nagy olvasottságot hozó rágalomkampányt a riválisiskolánk focicsapatáról, és most az End of the Road parti túlélést segítő cikkét is.

Gyakorlatilag az a helyzet, hogy ha nyomtatásban akarod viszontlátni az írásodat az iskolánk lapjában, akkor olyasmiről kell írnod, ami az olvasóközönségünket nagyon, de nagyon nem érdekli. Például vallási indíttatású csatározásokról olyan országokban, amiket az amerikaiak többsége meg sem talál a térképen, vagy arról, hogy hogyan lehet bejutni olyan egyetemekre, ahová csak Nobel-díjasokat vesznek fel. És az önkormányzati választásról.

Lebilincselő.

És a helyzet az, hogy Lancasterben nem vagyok főszerkesztő, de a Cleveland Lakes Gimi lapjánál idén főszerkesztő lettem volna, ha nem költöztem volna ide, szóval nem az van, hogy újonc lennék, aki nem tudja, hogyan kell cikkeket írni.

A helyzet az, hogy szívesebben ámokfutnék Henryvel, minthogy a szerkesztőségi alapelvekkel szórakoztassam magamat, és ami azt illeti, senki sem emlékszik azokra az estékre, amikor otthon maradtak.

Úgy tűnik, elég jó iskola volt nekem a Buzgó Mócsing Tábor.

17 éves fiú az újrahasznosítással szakít a lány helyett

York a következő város Lancaster mellett. Annyira kicsi, hogy a fő nevezetessége a középiskola, bár akik oda járnak, a környező farmokon laknak. Az iskolán kívül van két templom, egy postahivatal, egy benzinkút, egy traktoralkatrészbolt és egy hulladéklerakó. Igen, Lancasternek tényleg van saját hulladéklerakója – ami azt jelenti, hogy nem kell húsz percet autózni, ha a kiindulópontunk Howard Heights – de a nagy ugratások alapszabálya az, hogy soha sem olyan helyen készülünk fel rájuk, ahol a célszemélyek és/vagy a kémeik megláthatnak.

Hiszen mi profik vagyunk.

– Szerinted újrahasznosíthatók azok, amik nem üresek? – kérdi Henry.

A *Műanyag* feliratú konténer mellé álltunk be. A legközelebbi utcai lámpa félutcányira van, sárga-narancsos fénnyel pislákol.

– MIÉRT SUTTOGSZ? – kérdezek vissza a legjobb zsúfolt-menza hangerőmön.

– Ssssss!

– Azért, mert KOCSIT LOPTUNK?

– Cleveland! Fogd már be!

De nevet.

– Hajnali egy óra van, szerintem teljesen rendben vagyunk.

Palackokat dobok a konténerbe, Henry pedig kiürít még néhányat.

– Gyere! Segíts!

Beülök a hátsó ülésre, és újra elkezdem kiönteni a csörgőket, mert úgysem megy el innen, amíg ezt rendesen meg

nem csináltuk. Maximalista az ugratásban, a heccelésben és a kemény tréfákban is.

– Szép jövő vár rád a Greenpeace-nél – mondom. – Szent ég, de hideg van itt!

– Felvehettél volna valamit a tehenes pizsamanadrágra.

– Nem volt más választásom. Vagy ez, vagy anya öregdiák parti estélyije.

Felhorkan.

– Te, estélyiben. Aha.

– Fogd be! A táborban a mitológia partin tóga volt rajtam.

– Csakhogy a Wonder Woman mintás lepedő, amiből a tógát csináltad, teljesen szétverte az összhatást.

– Wonder Woman egy totál modern Athéné istennő. Nyilván nem költöttem ógörög lepedőre azért, hogy ott ácsorogjak a partin, és arról beszélgessek, hogy melyik pilótateszt a legnehezebb.

Kiüríti a legutolsó palackot, de még nem dobja be.

– Nem tudom elhinni, hogy soha többé nem megyünk vissza oda.

– Az ókori Görögországba?

Találok egy pomponlánypólót a hátsó ülésen, de túl kicsi, mert Katie akkora, mint egy hetedikes, ezért csak magamhoz szorítom, mintha pléd lenne.

– Tudom, hogy te utáltad. De nekem nagyon jó volt olyan helyen lenni, ahol senki nem tud semmit a családom viselt dolgairól.

A rendkívüli hősökre jellemzően Henrynek is hosszú narratív ív a múltja, ráadásul az egész úgy beleszövődött Lancaster történelmébe, hogy én az ő helyében már szereztem volna egy jegyet valahová. Mindegy hová, csak oda, tíz perccel az érettségi utánra.

De erről majd később.

– Ugyan! – vigasztalom. – Jövő ilyenkor valami nagyon jó egyetemen leszel, és senkit nem fog érdekelni a szerencsétlen múltad.

Ahogy ezt kimondtam, úgy érzem, kiegyenlítettem, de ő ezt egyáltalán nem vette zokon.

– Aha. Remélem, igazad lesz – mondta.

– Célok, igaz?

Bólint.

Igaz.

Bármilyen gyatra és érzelgős vigasztalásnak tűnik, az előző tavasz eléggé nevetséges volt, szóval akárhogy is, ez megbocsátható. Henry és én az utolsó éjszakánkat töltöttük a Buzgó Mócsing Tábor II-ben: A Második, Kényszerűen Tanulmányi Feladatokkal Töltött Nyár, ami alatt ócska világos sört ittunk, és olyan dolgokat találtunk ki, hogy miket csinálunk majd Abszolút, Kifejezetten, Száz százalékig biztosan az utolsó egy év alatt. Megesküdtünk, hogy A Legjobb Végzős Év Lesz, Amiben Valaha Valakinek része volt.

– A legjobb egyetemre! – mondom. – Letetted a véresküt.

– Igen, te meg letetted a véresküt, hogy gondoskodsz róla, hogy Lancaster felfigyeljen rád. – Henry vigyorog. Már nem tragikus tekintettel néz a távolba, illetve nem a távolba néz és nem tragikus a tekintete. Ami jó, mert nem lelkiismeret-furdalni, hanem az adrenalinlöketért jöttem el vele. – Később majd megköszönheted nekem.

Bedobja az utolsó palackot a konténerbe, aztán visszaül a lopott kocsi volánjához, én pedig bevágódok mellé az első ülésre, és már száguldunk is vissza a növénytermesztő gazdaságok és az egyenes, keskeny utak sötétjébe, ami tökéletes terep arra, hogy olyan gyorsan hajts, amilyen gyorsan csak

akarsz, ha nem aggódsz különösebben azért, hogy azon az egyenes és keskeny úton maradj.

Szóval ez is csak egy tipikus csütörtök éjjel.

Új diáknak lenni nem mindig szívás: bővebben tizenegykor

Valószínűleg nem meglepő, hogy másodszorra már nem harcoltam annyira a Buzgó Mócsing Tábor ellen. Dráma és színjátszás ide vagy oda – az ő harmadik éve egy kicsit mozgalmasabb volt, mint az enyém –, Henry és én pontosan ott folytattuk, ahol abbahagytuk. Az újabb hat heti tető-póker és félgőzzel való tanulás kellős közepén anya felhívott, és lazán közölte: *Jut eszembe, Indiana államba költözünk*.

Ebédszünetben hívott, ez már önmagában gyanús volt, ezért a legrosszabbra számítottam. Valami olyasmire, hogy „örökbe fogadunk még egy gyereket, a te szobád lesz a babaszoba, szóval be kell költöznöd *Amelie* és a tízezer könyve mellé," ami, mentségemre szóljon, csak egy kicsit volt valószínűtlen. Annyira lekötöttem magamat azzal, hogy kigondoljam, milyen érvekkel indokoljam meg, hogy még egy évig szükségem van a szobámra, hogy amikor azt mondta, hogy elköltözünk, egyszerűen nem jutott eszembe olyan válasz, ami nem a babaelhelyezés témával lett volna kapcsolatos.

Éppen ezért letettem a telefont.

Aztán kihagytam a következő órát, és úgy döntöttem, hogy kiürítem a vésztartalék bankszámlámat. Nem volt sok választási lehetőségem, csak egy 7-Eleven szupermarket, egy pizzázó és egy hangszerbolt. Bár sem tehetségem, sem zenei képzettségem nem volt, kis ideig fontolgattam, hogy bosszúvásárlásként beszerzek egy egész készlet szaxofont:

volt benne mindenféle szaxi, a nagyon kicsi, ál-, mű-, vagy hamis darabnak tűnőtől egészen olyan hatalmas példányig, ami úgy nézett ki, mint amilyeneken a bőrgatyás alakok játszanak a svájci turizmus-hirdetésekben.

A végén a pizzázót választottam, és megettem egy Hawaii pizza öthatodát, miközben gyakorlatilag mindenkinek megírtam, hogy milyen igazságtalan helyzetbe kerültem. Aztán visszahívtam anyát, és elmondtam neki, hogy az imént csak egy hajszálon múlt, hogy sikerült elkerülni egy katasztrofális vásárlásrohamot, és hogy ennyi erővel szólhat a költöztetőknek, hogy tegyenek egy kitérőt Sybilékhez, és pakolják le az én holmimat, mert az utolsó év nyara előtt egészen biztosan nem költözöm el a városból, nem váltok iskolát, és szerintem ez a költözés a középkorúak krízisének a tünete.

Végül kénytelen voltam levegőt venni, és eközben anya valami olyasmit mondott, hogy *hát, én ezt nem nevezném életközépi krízisnek, mert ez egy habilitált állás, vagyis véglegesített, nem szerződéses, ideiglenes vagy ilyesmi, és már tényleg szeretnék kiszakadni a városi életből, bla bla bla* és már alig hallottam, amit mond, mert a következő megjegyzéseimet fogalmaztam magamban. Aztán meghallottam, hogy kimondta azt a szót, hogy *London College*.

– London?

– Nem, Anglia. Az Indiana állambeli. Nem emlékszel?

– LANCASTER!

Elég elragadtatottan kiáltottam fel, és erre jó okom is volt, mert egyszer meglátogattam ott Henryt. Bár nem hiszem, hogy anyát túlzottan érdekelték volna a részletek. Vagy hogy egyáltalán érdekelték volna. Henry hatéves kora óta a London College tanulója, és tehetséggondozó, vagyis Buzgó Mócsing osztályba jár: emelt szintű tantárgyak és két egyetemi sportág… Ha az ember jobban belegondol, elég

laza az időbeosztás. Nincs húsz kilométer Lancastertől, és akármilyen város is, nem igazi város. És ez azt jelenti, hogy Henryék városába költözünk, és nem leszek barátok nélküli végzős.

Így hát mi ketten, Henry meg én a tábor második felét nem azzal töltöttük, hogy különböző gerillaakciók sorozatával megtréfáljunk másokat, hanem azzal, hogy az utolsó évünket tervezgettük. A tábori koleszban töltött utolsó éjszakánkon szokás szerint a tetőn voltunk, Henry hozta a gitárját és a sörkészlet maradékát, aztán hideg fejjel letettük a forró véresküt, hogy olyan pokolian látványos és emlékezetes végzős évünk lesz, amilyet nem látott még a történelem.

– A legjobb egyetem – mondta Henry. Már vagy tizennyolcadszor futottunk neki annak, hogy értelmes célokat tűzzünk ki, mivel folyamatosan elvonta a figyelmünket a csillagos ég és a lehetőségek felmérése, valamint a becslés, hogy pontosan milyen nagy Isten hozott Lancasterben partit rendez nekem Parker vagy Brandon vagy valaki más. – A legjobb partik. A legjobb szezon, mindkét sportban. A legjobb barátnő.

– A legjobb barátnő – mondtam énekhangon, mire ő drámai akkordot pendített. Hanyatt feküdtünk, a gitárt a mellkasán egyensúlyozta.

– A legjobb barátnő – ismételte. – De most tényleg. Végleg. Elég ebből a baromságból.

Nagy önfegyelemről téve tanúbizonyságot, elnyomtam azon késztetésemet, hogy megemlítsem, nevezett baromság csak azután következett be, hogy elkövetett egy fatális hibát, nevezetesen azt, hogy szakított a senkivel össze nem hasonlítható Catalina Talladega Armageddon-Chinchilla kisasszonnyal. Az én nem különösebben szerénytelen vélemé-

nyem szerint Henry mindkét barátnőpótlási kísérlete rettentően meggondolatlan és rossz döntés volt.

– A negyedik sikerülni fog – biztattam.

Újabb akkordot pendített.

– Az már biztos. És tudod mit, Cleves? Ha sikerül elérnem, amit el akarok érni, akkor amikor egyetem után visszajövök, az enyém lesz a város.

Igen, az első alkalommal, amikor ezt említette, valóban nagyon eszement ötletnek tűnt, hogy az egyetem után vissza akar menni a szülővárosába, ahelyett, hogy meghódítaná New Yorkot vagy Washingtont vagy Timbuktut, de Henry rajong a családjáért, nem végez félmunkát, és van benne egy egészséges adag személyesnarratíva-szolgáló szimbolizmus. Szóval a Fehér Házba vezető útjának mindenképpen Lancasterben kell kezdődnie.

– Nyugodj meg, Napóleon! – mondtam.

Megrúgott.

– Tudod, mire gondolok.

– Aha. Csak azzal küszködöm, hogy megfelelően megalomán kifejezést találjak arra, hogy milyen fordulatot vett ez a beszélgetés.

– Megtaláltad.

– Oké – emeltem az öklömet az ég felé. – Nyomot hagyok a Lancaster Gimnázium történetében.

– Akkor most ki a mániás?

– Fogd be! – Rajtam volt a rúgás sora. – Te is tudod, mire gondolok. Nem leszek az új lány, aki odamegy, ott van egy évig és eltűnik. Mindenképpen tenni fogok valamit.

– Például mit?

– Megírom, hogy a drámaszakkör autómosók pénzét mossa, hogy magánszigetet vehessenek, mire egyhangúlag megszavaznak az iskolai újság főszerkesztőjének. Fenébe

a rangidőssséggel meg az ilyenekkel. – Elvettem még egy italt. – De az is lehet, hogy nem is lesz szükségem újságra. Lehet, hogy az ugratás-bolondozás-megviccelés képességemet használom ki.

– Az bejöhet.

– És ki fogom találni, mi a fenét kezdjek az életemmel. Vagy legalábbis azt, hogy mit fogok csinálni, miután leérettségiztünk.

Henry ferde szemmel nézett rám.

– Sosem gondoltál arra, hogy elfogadd a tábori status quo-t?

– Idióta! – Megdobtam egy üres sörösdobozzal. – Így legalább mindenkinek befogom a száját.

– Az igaz.

– De akkor fogják igazán befogni a szájukat, amikor előállok a „hozománypénz" tervemmel, és huszonöt éves koromban visszavonulok, és bőkezű életjáradékomból fogok élni egy kastélyban. Ezt fogom előadni a pályaválasztási napon.

– Majd kitalálsz valamit – mondta sajátos egészen-biztosan-igazam-van-és-ez-biztosan-így-lesz hangján.

Ott és akkor pontosan ezt kellett hallanom, mert bár igazi hősként megjátszhattam magamat, attól még halványan összerándult a gyomrom a pániktól, valahányszor meg kellett érnem, hogy az én nagyon könyvmoly, tizenkét éves húgom vagy Henry koronaherceg újabb monológot ad elő pontos részletekkel arról, hogy mit fognak csinálni tíz év múlva, amikor én még egy nyavalyás egyetemi főszakot sem tudtam kiválasztani magamnak. Egy olyat, amitől nem támadt olyan ingerem, hogy azonnal barikádozzam el magamat a szobámban egy életre elegendő gyorskajával és erős wifikapcsolattal.

– Ráadásul – tettem hozzá, mielőtt elvettem volna a saját kedvemet –, olyan kalandot akarok, ami minden más kalandot felülmúl. Olyat, amiről mesélhetek az unokáimnak, és ők ettől azt gondolják majd, hogy meghibbantam, vagy legalábbis szórakozom velük, pedig szóról szóra igaz lesz.

– Így lesz.

– Persze, hogy így lesz! – kiáltottam az égbe. A tetőn általában olyan halkan beszéltünk, mintha az épületben lettünk volna, hogy minimalizáljuk a ránk-találnak-és-kirúgnak-és-ezzel-elcsesszük-a-nyár-hátralévő-részét veszélyt, de így, hogy már csak tíz óra volt a táborból a távozásig, kicsi volt az esélye annak, hogy kirúgnak. – És bónuszpont, ha az egészet egyszerre tudom elérni. A pompás nevetségesség hármas befutója.

Henry újabb három akkordot pendített.

– A legeslegjobb utolsó gimis évünk lesz!

– Az hát! Már hogy a francba ne lenne a legjobb?! – kiáltottam még hangosabban.

Totál nem érdekelt, milyen sablonos, milyen banális és tizenhét-éves-stílusú ez a túlfűtött kijelentés, mert száz százalékig biztos voltam abban, hogy meg fog történni, és tudtam, hogy Henry is pontosan tudja.

Olyat alkotunk, hogy Lancasterben évszázadokig rólunk fognak beszélni.

Nagyvállalatok – az amerikai ifjúság romlásának ők is okai

A lancasteri Walmart bevásárlóközpont a város Howard Heights felőli szélén van. Egész éjjel nyitva tart, de hajnali fél kettőkor a parkoló annyira üres, hogy nem kell tartanunk

attól, hogy valaki meglátja, amint kiszállunk az autóból három szurkolói lökhárító-matricával és egy egyedi rendszámtáblával, amire az van írva, hogy CHR QN. (Catherine Howard Királynő.)

– Mi a terv? – kérdem, amikor Henry eltol egy kocsit a halloweencukorkás gondola mellett.

– Fel kell töltenünk az autót – közli.

– Töltsük fel lefejezett Barbie babákkal! Az félelemkeltő, de nagyon vicces.

– Érdekes hely az agyad.

– Ahogy Katie lopott kocsija is az.

Felkapok egy zacskó Twizzlers gumicukorrudat, és bedobom a bevásárlókocsiba.

– Kölcsönvett – igazít ki. – Veszünk száz palack vizet és négy festékspray-t.

– Jól értem, hogy pontosan azokat a termékeket vesszük meg, amiket az előbb a hulladékszigeten hagytunk?

– Pontosan azokat a holmikat, amik Katie kocsijában voltak, mielőtt ellógott az angolóráról, hogy a parkolóban elvégezze a festés ráeső negyedét.

– Oké, ez tényleg elég bosszantó. De komoly csalódás, ami a hülye vicceket illeti.

A vízrészleg felé fordítja a bevásárlókocsit.

– Senki nem látta a készterméket. A slusszkulcsot a zakómban hagyta, én pedig visszavettem a zakómat. Ő pedig Parkerékhez ment Josie-val.

– Teljes csalódás – mondom, mert ezt úgy mondja, mint egy tizenhárom éves kölyök valami ottalvós partin.

– Már így is késésben volt a palackokkal, és te is tudod, hogy megesküdött Parkernek, hogy megcsinálja. Holnap hiába bizonygatja majd, azt fogják hinni róla, hogy egész idő alatt hazudott.

Nagyon kritikus szemöldököm rebben.

– Ez ördögi.

– Nagyon ki fog akadni.

– Igen, mert te szó szerint leégeted. Mit ártott neked?

– Nem arról van szó, hogy mit *csinált*. Hanem arról, hogy mások mit fognak mondani. Azt, hogy Katie egy…

– Ha azt mondod, hogy *hülye picsa*, akkor torkon karatézlak – mondom a leggúnyosabb tettetett vigyorra, amit az éjfél utáni Walmart valaha látott.

– A francba, Cleves, időnként bízhatnál bennem egy kicsit!

– Hát, *te* mondtad, hogy, idézem: *nem barátnőnek való, hanem csak dugócsajnak*. Szóval…

– Ezt nem én mondtam.

Megtorpan a vizespalackos polc előtt, és elkezd pakolni a bevásárlókocsiba. Én közben tartom a kocsit, hogy ne guruljon el.

– Brandon mondta. És… ne nézz már így rám! Csak vigyáz rám. Óvni akar. Jó srác.

Ez nem teljesen hazugság. Henry legjobb barátja a legjobb úton halad afelé, hogy ő nyerje a Legvalószínűbb Hogy Még Délelőtt Hordóra Áll és Kikiáltja, Hogy Melyik Csapatban Lesz Jövőre díjat. Bamba alak, de arany szíve van. Olyan megingathatatlanul és állhatatosan igyekezett összehozni Henryt és Linát, hogy azért megérdemelte volna, hogy bekerüljön a Nobel-békedíj-jelöltek utolsó körébe.

– Oké, oké – felelem. Nagyon gyanakvó oké, de ez is valami. – És mit mondott még Brandon?

– Azt, hogy vigyáznom kell, nehogy olyan valaki mellett kössek ki, mint… Tudodki.

Beteszi az utolsó palack vizet a bevásárlókocsiba.

A helyzet: Henry és Lancaster lakóinak nagy része úgy gondolja, hogy a második barátnője – Tudodki – őt akarta meggyilkolni a hírhedt szalagavatói robbanásban tavaly tavasszal. Én személy szerint nem vagyok vevő olyan elméletekre, amiknek csak Disney-galád-kontextusban van értelmük, de akkor is.

– Ember! Katie az unokahúga, nem a klónja – mondom. – Bár szerintem naggyon, de naggyon visszás dolog a halott barátnőd unokahúgával járni, ha már itt tartunk. Olyan szaga van, mintha odadobnád a szerelmi életünket egy vicces-gúnyos talkshow-nak.

Megint elindul.

– Brandon szerint inkább olyan lánnyal kéne lennem, aki jobban hasonlít… inkább olyan, mint… szóval, tudod. Mint te.

Mivel még mindig hajlamos vagyok ösztönösen reagálni, amikor Henry ilyen baromságokat mond – bár száz százalékig túl vagyok már rajta, de tényleg –, repülő jellegű ugrással ragadom meg a kocsit, fél lábbal felugrok rá, és a gondolasor feléig szörfözök vele, mintegy extra biztonsági intézkedésként, hogy ne lássa, ha egészen véletlenül valami renegát *igen, egyetértek* kifejezést vélne látni az arcomon.

Igen, fogd be a szádat!

Két lépéssel utolér, és azt mondja:

– Vagy Jane.

Ami teljesen tönkreteszi az egészet.

– Jane Seymour… Fúúúj – tör ki belőlem a feláll-a-hátamon-a-szőr érzés, mert harmadik barátnője, aki a Buzgó Mócsing Tábor II: A Klónok Támadása során lépett le, az egyetlen, akit Henry még mindig nagyra tart annak ellenére, hogy ha egy Venn-diagrammon ábrázolnánk az Unalmast és a Vulgárist, a kettő átfedése teljes egészében JANE

SEYMOUR lenne. Tizenkettes Times New Roman lenne. Az a lány egy emberi fűszeres sütőtöklatte. Koffeinmentes.

– Mondhatod, hogy „Jane Seymour, fúúúj", amennyit akarod, de ő rendesen odatette magát, és volt mersze meg ilyesmi. Katie pedig időnként drámázik. Piszokul hisztis tud lenni.

Katie nagyon szenvedélyesen éli az életét – mindig ő az első, aki a durva vicceken nevet és tényleg, de tényleg elsírja magát a biztosítási reklámokon. De egészen biztos vagyok abban, hogy Henrynek elsődlegesen azért tetszik, mert szereti az életet és a partikat és minden partinak ő a lelke.

– Rendben – mondom. – Akkor dobd ki! Biztos vagyok benne, hogy a te imádott Jane-ednek is van valahol egy unokahúga.

Megáll a festékspray-k előtt. Két pirosat és két fehéret vesz le.

– Nem dobhatom.

– Azért, mert tényleg szereted annak ellenére is, hogy merészel vidámabb és élénkebb lenni, mint Jane Seymúúú, vagy mert attól tartasz, hogy bosszúból lefolyótisztítót önt az italodba? Csak mert biztosíthatlak róla, nem fog lefolyótisztítót önteni az italodba, ha dobod.

Rám pillant.

– Jesszus, tényleg ilyen nevetségesnek hallatszik, amit mondtam?

– Te mondtad, nem én.

– Kösz.

Ál-ütéssel nyúl felém, mire én a lábamat lendítem, hogy elgáncsoljam, de ő reflexből átugorja, és a gondolasor végén megfordítja a kocsit.

– Tudod, hogy Katie-vel akarok lenni. Csak…

Hirtelen elhallgat.

– Csak micsoda? Ez is valami pasi-hülyeség?

Terhelő bizonyítékkal felérően hosszú ideig tétovázik.

– Oké, mi az? Mondd ki és rávágok valamit! – reagálok a csendre.

Igen, lehet, hogy aránytalanul részrehajló vagyok Katie javára, de (a) ha egy lányt lekurváznak, vagy azzal egyenértékű kifejezést használnak rá, én foggal-körömmel védeni fogom a végsőkig; (b) Katie olyan átkozottul jószívű, hogy két nappal azután, hogy megismertük egymást, kutyát vett nekem, bár a terve elbukott, mert Amelie sajnos allergiás a kutyákra; és (c) női szolidaritás, skacok.

Henry az ajkába harap.

– Gyerünk! Mondd csak ki! Már összeült az esküdtszékem ellened.

Körülnéz, hogy ki láthatja és ki hallhatja.

– Francis Dereham telefonján ott van Katie meztelen képe.

– Mi a *f…ék!* – A bevásárlókocsi elejéhez perdülök, és elállom az útját. – Először is nem akarom tudni, honnan tudod…

– Megmutatta Brandonnak.

– Mi a *f…*ák! Az rohadtul törvénysértő és rohadtul undorító dolog. Katie tudja? Mert ha nem tudja…

– Tudja. Ő küldte a képeket.

– Francisnek. – Elkezdem húzni a kocsit a pénztár felé, mert túl ideges vagyok ahhoz, hogy egy helyben álljak. – Amikor együtt jártak, ugye? Gondolom, nem volt a fotókhoz jegyzet vagy ilyesmi, hogy *„hé, seggfej, aki nem érdemelsz meg engem, kérlek, tedd el ezeket a fotókat akkorra, amikor már dobtalak valakiért, aki sokkal jobb nálad, és persze mutasd is meg mindenkinek a focicsapatban, mert ez egyáltalán nem számít a személyiségi jogok súlyos megsértésének, és…*

– Cleves! – Henry átjön a bevásárlókocsi másik oldalára, és vállamra teszi a kezét. – Nyugodj le! Tudom, hogy egy idióta barom. De az End of the Road parti után megoldom ezt a problémát.

– Jó. Rúgd rendesen seggbe! És hajts át a telefonján!

Úgy tűnik, ez jó zárómondat, mert Henry bólint, mintha agyilag ceruzát fogna, és feljegyezné, hogy *seggbe rúgás, Francis Dereham, hétfő 8:00*. Aztán az egyetlen nyitva tartó pénztárhoz tolja a kocsit, és mindent a szalagra tesz.

De aztán megint megszólal:

– Szóval szerinted bízhatok Katie-ben?

– Úgy érted, annak ellenére, hogy Francis Pöcsham megosztja a meztelen képeit? Azt hiszem, azonosítottuk a Francis Pöcsham problémát. – A pénztáros srác, aki talán egy évvel lehet idősebb nálunk és nagyon úgy néz ki, hogy félálomban ücsörög a pénztárgép mellett, a „megosztja a meztelen képeit" kifejezésre felkapja a fejét. – Nem veled, öreg hal.

– A helyzet az – folytatja Henry –, hogy Francis azt mondta Brandonnak, hogy ő és Katie még mindig beszélnek egymással.

– Katie már csak ilyen. Nagyon barátságos. Igazi társas lény. Azaz lány.

– De nem csak egyszerűen beszélnek egymással. Úgy beszélnek.

Csak bámulok.

– És ezt megkérdezted Katie-től?

– Nem kérdezhetem meg.

– Tényleg? – Hirtelen mozdulattal Henry zsebe felé nyúlok, és kikapom a telefonját. A lehető legtriviálisabb jelszava van – 0008, a focis száma, ez van a mezén –, amit soha nem változtat meg. – Kinek írjak előbb? Katie-nek vagy Francisnek? Szerintem Francisnek kéne előbb…

Visszaveszi a telefont, és a feje fölé tartja. Nem vagyok elég szégyentelenül rámenős ahhoz, hogy felugorjak érte.

– Nem kérdezhetem meg tőle. Teljesen kiakad, ha más pasikról kérdezem.

– Valószínűleg azért, mert a barátaid az ő meztelen képeit küldözgetik át egymásnak. Ha az ő oldalukra állsz ahelyett, hogy kiállnál Katie mellett, talán tényleg inkább dobnod kéne.

– Szeretem – jelenti ki Henry az abszolút kibaszott semmiből.

A pénztáros abbahagyja a kasszírozást, és tátott szájjal bámulja az egyre hevesebb jelenetünket, ami teljesen rendben is van, mivel itt legalább egy próbaepizódra való anyagunk van, ami hosszabb távon egy egész évadra elég.

– Szóval szereted.

– Szeretem.

– Na, akkor ki drámázik? Ki hisztizik? Nem akarlak megsérteni, de úgy tűnik, hogy összeilletek. Legalábbis a *Fiatalok és nevetségesek* című szappanopera szezonközi szünetéig.

Kasszás Fiú végre megmozdul, és zacskóba rakja a festékspray-ket. Henry fizet.

– Ezért csesztem fel magamat, és ezért fosok ettől az egésztől, oké? Azt akarom, hogy működjön a dolog kettőnk között, és rettegek, hogy az egész megint szétesik.

Henry nem dobálózik könnyen az olyan szavakkal, hogy fosik vagy retteg. Amikor legutóbb ilyen szót hallottam tőle, egy bizonyos szalagavatós robbanás majdnem lerepítette a bolygó felszínéről. Szóval komolyan: bármilyen túlzás is volt a szintén ritka szerelmi vallomása, elég nyilvánvaló, hogy komolyan gondolja.

Ami eléggé fáj nekem, még mielőtt az agyam okos fele emlékeztethetné a már-nagyon-aludnék felét, hogy túlvagyok Henryn. De azért örülök is, mert ez mindent megmagyaráz.

– Oké, akkor figyelj… – Átveszem a blokkot Kasszás Fiútól, aki már annyi ideje néz minket, hogy azt hiheti, valami kandi kamerás dumaszínház társulat tagjai vagyunk. Henry visszapakolja a holmit a bevásárlókocsiba. – Megcsináljuk ezt az átverést. Aztán elmentek a meccsre, és te meg Katie meg lesztek koronázva…

– Lehet, hogy nem mi győzünk.

Kilépünk az ajtón.

– Ki van még játékban? Cat és Jonathan? Unalmasak. Sosem győznek le téged és Katie-t.

– Ezt csak azért mondod, mert Cat a nemezised.

– Nem a nemezisem.

– Mussolini jelenik meg a képernyődön, ha ő hív – jelenti ki, mire én lazán vállat vonok.

– Profin karba tudja fonni a kezét, hogy parancsolgasson.

– Csináljuk meg azt a bulvárlapos izét!

– Nem megy. Meg kell írnom azt a cikket. És ha ez az egész arról szól, hogy szabotáld az Alma Mater szépségversenyeteket, akkor ne fáraszd magadat. Senki másnak nincs esélye győzni.

– Ne mondj ilyet, mert nem válik valóra!

– Vicces, hogy mennyire odavagy egy műanyag koronáért – mondom, mire felemeli a bal kezét a bevásárlókocsi fogantyújáról és felmutatja a középső ujját. – Lehet, hogy Parker lenne neked az ideális barátnő – tűnődöm hangosan. – Rendkívül tapasztalt, és ez biztosan jelent valamit, ha az ál-királyi jelleg tényleg annyira számít.

– Hé, nem én vagyok szingli!

Lenyúlok a kocsi mélyére a Twizzlers gumicukorért.

– Az egész nyugati világ tudatában van ennek a ténynek, puncimókus.

– És mi lenne, ha összejönnél esetleg…

– Mi lenne, ha nem jönnék össze senkivel, hanem szingli maradnék, mert neked annyi kapcsolati drámád van, hogy az kettőnknek is elég? Bumm. Tíz pont a Hugrabugnak!

Lecsap a Twizzlers csomagra, amit én hiába próbáltam a középkategóriás körmeimmel megcsonkítani, és első próbálkozásra felbontja.

– Vissza kell állnod a játékba…

– Lelkiismereti okokból megtagadom.

– A legjobb végzős év. Emlékszel?

– Ha jól emlékszem, nem én tettem megjegyzést a kapcsolati állapotomra. És arra is emlékszem, hogy beszéltünk arról, miért hívják a katasztrófavédelmiseket, valahányszor szakítasz valakivel. Azért, mert egyszerűen nem érted az etikus kapcsolatok lényegét. Szóval, mint mondtam, meg leszel koronázva és elmész a bálba és az End of the Road partira is, és aztán seggbe rúgod Francist, és ugyanekkor beszélsz a barátnőddel, akit annyira szeretsz, hogy képes vagy ezen az egészen túllépni, és fontosabb dolgokkal foglalkozni. Mint például azzal, hogy előre elhatározod a beiktatási bankettedre meghívottak ülésrendjét.

– Ezt úgy mondod, mintha olyan könnyű lenne.

– Mert az is. – Visszaérünk Katie kocsijához. Elég hideg van, látom a leheletünket a levegőben. – Egy harmadévessel randizol, nem Oroszországot rohanod le télen.

– Szerinted menni fog?

– A haladó osztályban vagy. Buzgó Mócsing meg minden ilyesmi. Szóval próba cseresznye.

Leül a járda közepére. Leülök mellé, és az utat nézzük.

– A fenébe is… Mihez kezdenék nélküled? – kérdi.

– Nyilván nem akarod, hogy válaszoljak erre.

Átkarol, és magához szorít.

A fenébe! És a vállammal is a fenébe, amiért nem jutott el hozzá az üzenet, hogy mi ketten befejeztük, és tulajdonképpen el sem kezdtük, és Katie-be szerelmes, és ha ez mindkettőjüket boldoggá teszi, akkor Isten a tanúm, engem is boldoggá tesz.

– Minden oké lesz köztünk, ugye? – kérdi Henry.

– Igen. Jobb, mint oké. Egy napon talán még jó is.

Felnevet.

– Na, most akkor ki a haladó Buzgó Mócsing?

„Hmm" – mondja a médium, Sigmund Freud szellemét megidézve

Oké, de tényleg, Henry nagyon ott van a szeren. Úgy értem, ami Supermannek a kriptonit, az neki a lányok, szóval elveszi az erejét, de ezen túlmenően dühítően jól teljesít. Ez az egész Tragikus Háttértörténet viszont – ami tényleg nagyon nyomasztó, szóval gyorsan legyünk túl rajta –, az nagyon para.

Egyszer volt, hol nem volt, Lancaster gyakorlatilag az egyetlen gyártelep volt, ami nem esett szét, amikor a középnyugat összes gyára bezárt. Henry családja működtette az itteni gyáripart. Az apja igazgatta a gyárat, mire Henry óvodás lett, és annyira jól bánt a pénzzel, hogy polgármesternek is megválasztották.

Aztán Henry anyja meghalt.

Autóbalesetben. Éppen Fort Wayne-ből tartottak hazafelé, amikor a másik sávban egy kamion sofőrje elvesztette